

Cuộc thi viết "Biến đổi khí hậu - Câu chuyện của em"

Họ và Tên : Nguyễn Thị Khánh Thảo

Lớp : 9A2

Trường : THCS Hải Hải Trưng

Điện thoại : 0972446494

9.5

Bài làm

"Hạnh phúc", hai từ ngữ đó nghe thật giản đơn biết nhường nào! Thế nhưng điều đó đối với tôi sao lại khó khăn đến thế! Câu chuyện của tôi, vâng, một câu chuyện buồn sẽ khiến ai đó phải suy nghĩ, cảm động, khơi dậy sự nuối tiếc với những giọt nước mắt...

Giữa đây, đời diễn trước mắt tôi là bốn bức tường trắng xóa, nhạt nhòa trong kí ức, cô đơn, lạnh lẽo. Đời người như những cảnh vật xung quanh căn phòng, ánh mắt mơ màng nghĩ về một cái gì đó rất xa, xa lắm mà tôi không thể nào chạm tay tới được. Quá khứ thì phải, quá khứ ấy ẩn hiện lên một gia đình đầm ấm, hạnh phúc của một cô bé bốn tuổi. Cô - cô bé ngày nào ấy có một ước sống đầy vui tươi trong vòng tay yêu thương, chăm sóc của bố mẹ, của bà. Cuộc sống tuy có vất vả, khó khăn thế nhưng lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười rộn rã. Rồi một năm, thời tiết trở nên khắc nghiệt, hạn hán kéo dài, mùa màng thất bát, cuộc sống trở nên khó khăn hơn.

Nghe lời ban nài bố mẹ tôi rời quê hương đến vùng rừng núi Sơn Sơn hay Sơn Châu gì đó để khai thác gỗ. Tôi cũng không biết nữa chỉ nghe người ta gọi bố mẹ tôi là làm tặc hay tặc làm gì đó. Hồi ấy còn nhỏ không hiểu mấy từ ấy nên tôi đã tò mò hỏi bà: "Đã rồi, họ nói bố mẹ còn lại làm tặc và không chơi với con nữa, vậy làm tặc là gì vậy bà?" Tôi nhớ bà tôi đã khóc, khóc thật nhiều. Bà ôm tôi vào lòng âu yếm, vuốt ve. Thấy bà khóc tôi cũng nước nỏ theo. Kể từ đó không bao giờ tôi nhắc đến bố mẹ hay hai từ ấy nữa bởi tôi biết bà sẽ rất buồn, rất đau lòng. Tôi cũng vậy mà

đều tôi rất thêm khát tình yêu thương, dạy dỗ của bố mẹ. Và cô bé bốn tuổi ấy chỉ biết đứng nép mình bên bà ghen tị với bạn bè đồng trang lứa với ý nghĩ ngày thứ chờ đợi bố mẹ về.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thế rồi một ngày định mệnh đã đến, bố mẹ tôi trở về nhưng không phải với dáng vẻ vui tươi, hạnh phúc, đó chỉ là hai cô quan tài, hai con người giống bố mẹ tôi nhưng vô tri, vô giác, bất động đến lạnh lùng dù cho khi cháu tôi có gào khóc. Để mẹ tôi đau mắt do một trận lũ biến chết đến chết đi để lại sau lưng không khí tang thương, buồn bã. Vàng, sự thất lạc như thế, sự thất vọng mãi là sự thất, vẫn phủ phàng và đau đớn như chính bản chất của nó. Tôi đã có tư tưởng chỉ là một giấc mơ nhưng vô ích bởi lẽ không ai có thể ép sự thất trở nên giá đỡ dù mình có hi vọng hay cái gì đó gọi là ảo tưởng đi chăng nữa. Tôi vẫn phải chấp nhận. Lúc ấy bà tôi đã suy sụp tinh thần nhưng cứ nghĩ đến tôi bà lại gượng dậy, cố gắng sống, chăm lo, quan tâm tôi hơn. Và rồi nghe lời một người bạn con bà đưa tôi vào Nam sinh sống. Đó là vùng đất Nhà Bè qua nh năm mùa thuận gió hòa, thời tiết thuận lợi lại dễ tìm kẻ sinh nhai. Bà cháu tôi thuê một căn phòng nhỏ ở một ngõ hẻm. Căn phòng chỉ rộng rộng có mười mét vuông, đồ đạc lại mục nát gần hết những hai bà cháu vẫn thuê. Thế nhưng có những lúc tôi không hiểu sao trời không mưa nhưng con hẻm nhỏ lúc nào cũng lênh láng thứ nước màu đen ngòm bốc mùi khó chịu. Nước tràn vào trong nhà, ngập đến chân giường. Tôi ngày thờ hỏi bà:

- "Bà ơi! Sao ở đâu mà có nhiều nước thế hả bà?"

- "Nước từ sông tràn về đó con." Bà tôi hiền lành mỉm cười trả lời tôi.

- "Bà ơi, tại sao nước sông lại nhiều thế hả bà?"

- "Nước sông nhiều do từ biển tràn về."

- "Bà ơi, tại sao nước biển lại tràn về đây vậy bà?"

Bà tôi lắc đầu trả lời: "Bà cũng không biết nữa." Cả hai bà cháu đều không biết nguyên do. Vì cứ như thế những ngày tháng ấy cứ trôi qua, bà cháu tôi sống chung với nước. Ngày ngày bà lôi nước đi chợ và khi về quần áo lại ướt nhem. Còn tôi thì lại vui thích chơi với những trò chơi trẻ con: gập thuyền thả xuống nước, bị bơm chạy

Cuộc thi viết "Biến đổi khí hậu - Câu chuyện của em"

Họ và Tên : Nguyễn Thị Khánh Thảo
Lớp : 9.2
Trường : THCS Hải Đa Trưng
Điện thoại : 0972.446.494

nhảy theo sau lưng bà, nghịch ngợm cho nước bắn tung tóe nên mới thôi. Hai bà cháu tôi sống nương tựa vào nhau cho qua ngày tháng. Một hôm bà tôi nên cơn sốt nặng, cả người cả nóng bừng lên rồi lạnh đi. Được những người bà con giúp đỡ, bà tôi được nhanh chóng đưa đi bệnh viện. Bác sĩ nói bà đã già yếu mà lại bị sốt rét nên rất nguy kịch khó lành chóng chời được với căn bệnh. Tôi đau đớn nhìn bà trong giấc ngủ với nỗi buồn sâu thẳm. Ngoài trời đã tối và bị bao phủ bởi một màn đêm. Một màu đen, đung, tất cả cảnh vật đều chìm trong màu đen, tĩnh mịch, im lặng, sự im lặng đến đáng sợ, đáng sợ người. Có lẽ nào lịch sử lại tái diễn, thân chết sẽ cướp bà đi không! Tôi sẽ không bao giờ để chuyện ấy xảy ra bởi bà là người tôi yêu thương nhất. Tôi không thể hình dung được cuộc sống này thiếu bóng dáng bà, thiếu ánh mắt bà như tôi từng mến, thiếu nụ cười hiền từ, phúc hậu! Bà là thế lúc nào cũng tận tâm, chịu đựng dành hết tình thương cho tôi. Thế mà tôi - đứa cháu nhận được tất cả tình yêu thương, chăm sóc từ bà nhưng lúc này đây lại bất lực như bà trong đau đớn. Tôi nắm lấy tay bà, chợt tim tôi thắt lại, khóe mắt cay cay rồi hai hàng nước mắt vỡ ra đầy đau đớn. Xem trên tivi, báo chí tôi mới lơ mơ hiểu những thiếu mất của mình. Tôi hiểu thế nào là ô nhiễm môi trường, là hiệu ứng nhà kính, băng tan, nước tràn về và hơn nữa căn bệnh sốt rét kia là do nước đọng lại, phát sinh muỗi. Mà nguyên nhân lại chính là cha tôi, mẹ tôi, mọi người xung quanh đang từng giây từng phút làm lợi cho bà thân, ích kỉ phá hoại môi trường rồi cũng chính họ phải gánh chịu sự phẫn nộ của

thiên nhiên. Hầu quả là bao con người đang đối mặt với cái chết, với số phận đơng đàng. Bao nhiêu con đường, ngã rẽ trên khắp mọi nẻo đường đất nước đang ngập nước do sự biến đổi khí hậu gây ra và bao nhiêu đất nước đang hứng chịu những khó khăn, đói khổ.

Điều ước! Không ai có thể khẳng định được điều ước có trở thành hiện thực hay không nhưng chúng ta vẫn có quyền được ước, được hi vọng vào một tương lai tươi sáng. Ước gì, vàng, tôi ước gì mọi việc đều trở nên chưa quá muộn để thức tỉnh con người hãy biết quý trọng những gì thiên nhiên mang lại. Hãy thực hiện những biện pháp tích cực để bảo vệ môi trường như: nhất rác bỏ vào thùng, giữ gìn vệ sinh chung, tuyên truyền cổ động mọi người có ý thức hơn, Tết năm mới qua nhân ngày 13-5, trường chúng tôi cũng các cô chú trong huyện đã tổ chức hoạt động trồng cây ở xã Nhơn Đức, huyện Nhà Bè. Nhìn những mầm xanh của lá, những chồi non xanh tươi tôi cảm thấy như những điều ước của mình dần hé. Hầu quả là một phong trào thiết thực, bổ ích để thế hệ học sinh chúng ta có ý thức hơn trong vấn đề bảo vệ môi trường, bảo vệ bầu khí quyển và hành tinh xanh Trái Đất. Nào các bạn chúng ta hãy cùng chung tay góp sức làm nên điều kì diệu của cuộc sống nhé! Tôi tin vào một ngày nào đó không xa điều ước của tôi sẽ trở thành hiện thực.

Bà tôi lay tôi dậy. Bà đã tỉnh. Tôi hi vọng bà sẽ nhanh chóng bình phục. Tôi bình phục ốm chầm lầy bà. Nhìn vào ánh mắt trau dồi, ngập tràn tình thương của bà, tôi cảm thấy tràn trề hi vọng. Thi vọng về một màn đêm u tối sẽ qua đi và ngày mới lại bắt đầu. Tôi tin vào bản thân mình và thế hệ trẻ tương lai sẽ thay đổi cuộc sống ngày một tốt đẹp hơn.